

Puupakkudest karud, haldjad ja teised

KARIN KALJULÄTE

Kõrvulukustav vingumine ja magusalt lõhnav saepurpilv. Kõige selle keskel hakkab miski ilmet võtma. Vigursaagija Ott Olesk on lubanud näidata, kuidas saagida puupakust välja seen ja kuidas tool.

Esimesel hetkel jääb vilumatule silmale selgusetuks, kumb parasjagu valmis on. Siis hakkab kuusepalgi ülaosa võtma äratuntavalt kübarjat kuju. Põntsaka jalaga kivipuraviku väljasaa-gimine võtab Otil aega kümme-kümneks minutit.

Mehe esimesed puuskulptuurid valmisid enam kui kümme aastat tagasi ja olid seenemikust märksa detailirohke-mad – nimelt kotkad. Ott alustas vigur-saagimist Luua Metsanduskooli õpila-sena – ajal, mil asus osalema ka mootorsaagijate kutsevõistlustel. Seal on ta tulnud kolm korda Eesti meistriks.

Vigursaagimisega tegeles Ott esi-mest korda juhuse tahtel. Nimelt oli ta end metsatööl veidi vigastanud ega saanud seetõttu enam puid langetada. Igavuse peletamiseks võttis noormees

Ott Olesk ja Metsavana.

paku ja saagis sealsamas metsas sellest välja kotka.

“Välja nägid esimesed kotkad küll võib-olla rohkem turbokanade moodi,” naerab Ott nüüd, “ent sel ajal oli vigursaagimine Eestis nii uus asi, et kõigile hirmsasti meeldisid.” Küllap ehib mõni tollane tiivuline siiani kellegi kodus, oletab autor.

Karu on armas

Vahepealseil aastail on Oti sae alt väljunud erinevaid puulendeid. Osa neist ehib parke või muid avalikke paiku – näiteks seisab Tartus Ropka pargis Oti tehtud Pargivana –, teised kodus.

Haldjate, metsavanade, öökullide ja paljud teiste olendite hulgas leidub kõige rohkem siiski karusid – seisvaid, astuvaid ja puu otsa ronivaid, väiksemaid ja suuremaid, rohmakamaid ja elutruumaid.

Karu on alati olnud Oti lemmikloom. “Nimigi mul selline,” muigab mees. Väikese poisina palus ta emal tuua reisilt kaasa elusa karupoja. Pidi küll fotoga leppima, kuid karulembus pole meest jätnud.

Sageli vaatab Ott loodusfilme karudest, et õppida sealt tundma nende loomadele iseloomulikke kehasendeid ja anda seda siis oma töödes võimalikult loomutruult edasi. Seisvat karu polegi Oti hinnagul eriti keeruline saagida, küll aga astuvat või ronivat.

“Pole tõsi, et karud on vene teema,” vaidleb Ott vastu kõigile, kes midagi sellist väidavad. “See, et Šiškin maaliskord karusid (Vene maalikunstniku Ivan Šiškini tuntud maalil “Hommik männimetsas” hullavad kolm karupoega – *toim.*), ei tähenda, et eestlastele ei tohiks karu armas olla. Meie metsades on karu samuti väga väärtuslik loom.”

Paku sees peidus

Puudest on Oti lemmikud künnapuu ja tamm. “Künnapuu on kõige ilusama süüga puu Eestis,” ütleb Ott ja näitab punakat tooni peene soonemust-riga kaetud pakku. Künnapuu on jalaka sugulane.

Ka tamme hindavad puuskulptuuride valmistajad kõrgelt. Seal jäävad kuivamislõhed kõige vähem näha.

Üks paljudest karudest.